

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021861072/facsimile.pdf> (tilgået 19. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

fakkeltog, hurraer og andre udmærkelser ved alle mulige lejligheder, nemlig professor Clausen. Enkelte følte dog det upassende i denne forsømmelse og kom ind i vor løvhytte for at drikke Heibergs skål; blandt disse enkelte var Orla Lehmann. Man tro nu forresten ikke, at denne tilsidesættelse forspildte Heibergs glæde ved denne Tychos fest, og dog mindes jeg kun denne ene gang at have hørt ham udtale nogen forandring over forbigåelsen, og det med et noget smerteligt udtryk, der, netop fordi en sådan klage så sjældent led fra hans læber, virkede desto stærkere på mig. Det går os med mennesker som med dyrene; det tålmodige, nøjsomme dyr rører os; når det tålmodige, fordringsløse, i sin smerte tavse menneske, der aldrig klager, aldrig pukker på sine fortjenester, en enkelt gang løfter sin røst, da føler vi dybt med ham, fordi vi ved, at et vist mål må være overskredet, når disse løber bevæger sig i klage.

Da man havde spist og drukket, råbt hurra og sunget, opløste alle grupper sig, og man spredtes over hele øen for ret at tage den i øjesyn. Med Heiberg og mig fulgte Lunding og Wiehe. Efter at have strejft længe om på øen i det dejlige vejr, hvormed denne tur ret var begunstiget, hvilede vi alle fire på den høje skrænt »Bækvig«, som fremstilles i det tredje billede, der ledsager Heibergs afhandling om Hveen. Her, med udsigt til Landskrona, sad vi i en henrivende solnedgang, Heiberg glad og underholdende, Lunding muntret skæmtende, Michael Wiehe tavst drømmende, men med et mildt, stille glad udtryk, og jeg med skødet fuldt af de utallige markblomster, som jeg havde fundet i grøfter og gærder på vor spadseretur, og hvis pragt omgav os endnu på den plet jord, hvor vi sad, så jeg i et væk forøgede min samling, idet jeg blot behøvede at strække hånden ud i det frodige græs. Mangeløst var det at sidde her og skue hen over sundets spejlflade; skibene lå der spredte i magisk, rødlig belysning, spejlende sig så idealsk, at havde ikke spejlbilledet stået på hovedet, ville det have været vanskeligt at sige, hvilket af billederne der var det virkelige, hvilket genbillede. Sjældent ser jeg naturskønheder, uden at Bellman synger i mit indre, således også her; jeg sagde:

»Ä'ke det guddomligt? – Dessa ängarna!«
»Guddomligt att beskåda!«